

škamnu a je ticho.“ — „Nezbedové!“ pravila babička. — „A holky si zase hrajou s pannami ve škole, však já jsem to dobře viděl,“ žaloval Jan. — „Jste vy to kvítkové z ráráškovy zahrady, aby měl učitel s vámi svatou trpělivost,“ pravila babička. Děti jí povídaly ještě mnoho o škole, a jak se jim po cestě dařilo; byla to první jejich cesta a nemálo se na svoji samostatnost pyšnily, jak by z Paříže se byly vrátily. „A kde máš homolky, snědli jste je?“ ptala se ještě babička, zkoumajíc, co vše děti jedly, neboť o jejich zdraví starost měla. — „Jednu jsme snědli, druhou jsem si chtěla nechat domů, ale když jsem u tabule psala, vyšantročil mi ji Kopřiva z mošinky. On sedí za mnou. Kdybych mu byla co řekla, byl by mně, až bychom šli ze školy, nabuchoval, ten je pěknej.“ Babička nedala dětem za pravdu, ale v duši si myslila: Vždyť jsme my nebyly lepší. Děti dobře věděly, že je babička shovívavější než matka, ona k mnohému dětskému šelmovství, co chlapci provedli, oko zamhouřila, nebránila, když si někdy Barunka zaskotačila, proto se jí také se vším svěříly spíše než matce, která dle své přísné povahy vše přísněji brala.

XIV

Bylo to za několik dní po prvním máji; byl čtvrtek, děti neměly školu a pomáhaly babičce v zahrádce zalívat květiny a víno, které se již po zdi zelenalo. Šly si také zalít svoje stromky; ony měly ten čtvrtek vůbec mnoho práce, neboť tři dni neprohlížela Barunka svoje panny, chlapci nemohli prohnat koníky, vozy, flinty a míče ležely v koutku. V holubníku také nebyli, a králíky krmila Adelka. Ve čtvrtek muselo se vše vynahradit. Babička hotova jsouc se zalíváním, nechala děti hrát, sedla na drnové sedátko pod modrý bez a pustila se do přádlá,

neboť nebyla zvyklá ani chvíli zahálet. Byla smutná, ani si nezpívala, ani si nevšímala černé slepice, která vešla otevřenými vrátky do zahrady, a když nikdo nebránil, na záhonku si hrabat začala. Sivá husa pásala se u plotu, žluté její housátka prostrkovaly hlavičky plotem, všetečně do zahrady nahlížejíce; babička měla je velmi ráda, ty housátka, a teď si jich ani nevšimla. Na kolikero stran myšlénky její zabíhaly. Přišel zvěst z Vídně od Jana, že nepřijedou v polovici máje, komtesa Hortensie že se těžce roznemohla. Dá-li jí Bůh zase zdraví, pak že by snad paní kněžna se podívala na panství, jisto však že to není. Paní Tereška, když list přišel, plakala, děti také plakaly. Vilím měl na dveřích jen několik čárek ještě k smazání, a tu najednou bylo všecko těšení nadarmo. A ta dobrá, milá Hortensie, aby měla umřít, to jim nešlo ani do hlavy; nezapomněly při žádném modlení obětovat otčenáš za její uzdravení. Ale což děti spokojily se zase, paní Tereška však, beztoho málomluvná, ještě méně mluvila, a kdykoliv babička do pokoje k ní přišla, viděla ji uplakanou. Posílala ji tedy raději na návštěvy, aby se vyrazila; ona byla babička vůbec ráda, když Tereška někam si vyšla, neboť viděla předobře, že se přece jen dceři v osamělém staveníčku mnohdy stýská a že by raději živa byla v hlučném světě, jemuž po mnohá léta byla uvykla. V manželství byla velmi šťastna, ale to zlé bylo při tom, že Jan největší část roku ve Vídni trávit musel a ona ve strachu a stesku bez něho žít musela. A nyní neměla vidět manžela, děti otce snad celý rok. „Pro život zas život,“ povídala si babička. S Janem chtěla přijeti Johanka, druhá dcera babiččina; chtěla se přijít na matku podívat, s ní se potěšit a také poradit, neboť se měla vdávat. Velice se již babička těšila, a nyní měla též po raději. Mimo to vše trápil ji Mílův odvod. Míla byl švarný, upřímný hoch, Kristla byla hodné děvče, babička je měla

oba velmi ráda, byla by přála, aby se za sebe dostali. „Když se rovný k rovnému sejde, bývá shoda a Pánbůh sám radost má z takového manželství!“ říkala. Avšak i té radosti hrozila těžká rána, Míla šel ráno s ostatními k odvodu. To všechno leželo babičce v hlavě, a proto byla smutná.

„Babičko, jen se dívejte, Černá tu hrabe. Počkej ty opice! Vššša!“ ozval se Barunčin hlas, a babička pozdvihnouc hlavu, viděla slepici letět ze zahrady a na záhonku vyhrabaný důl. — „To je kůže, jak si chytřepřišla! Vezmi hrábě, Barunko, a oprav záhonek. Hleďme ji, a husy jsou tu také. Ono mne to volá, je čas, šlo by to na hřad, já se trochu zapomněla. Musím jim nasypat.“ To řkouc odložila babička vřetánko a šla si nakrmit drůbež. Barunka zůstala v zahrádce, srovnávala záhon. Za chvíli přišla Kristla. „Jste tu sama?“ ptala se nahlídnouc přes plot. — „Jen pojd' dále, babička přijde hned, šla sypat drůbeži,“ zvala Barunka. — „Kdepak je matka?“ — „Šla do města navštívit kmotřinku; to víš, maminka pláče, poněvadž tatínek snad ani letos nepřijede, proto babička maminku raději posílá, kde by se trochu vyrazila. My se všechny tolik na tatínka těšily a na komtesu také, a všechno nám sklaplo. Chudák Hortensie!“ Po těch slovech Barunka, klečíc na jednom koleně na cestičce, opřela loket o druhé koleno, a položíc si hlavu do dlani, zamyslíla se. Kristla sedla pod bez, ruce sepjaté položila v klín, hlava jí sklesla na prsa. Byla všechna ztracena, oči od pláče opuchlé. — „To musí být zlá nemoc ta hlavnice; jestli ona umře, ach bože! Kristlo, ty jsi neměla nikdy hlavnici?“ ptala se po chvílkovém pomlčení Barunka. — „Ne, já jsem jaktěživa nestonala; ale teď bude po mém zdraví veta,“ smutně odpověděla Kristla. Tu se teprv Barunka dobře na ni podívala, a vidouc změněnou její tvář, vyskočila, popošla k ní, ptajíc se: „Co je ti? Což je Míla od-

veden?“ Kristla místo odpovědi pustila se do štkání. Vtom přišla babička nazpět. „Už se vrátili?“ ptala se rychle. — „Nevrátili ještě,“ zakroutila Kristla hlavou; „ale vždyť je darmo dělat si naděje. Lucka se prý zapřísáhla, že když ona Mílu nedostane, ani já ho dostat nemám. Co ona chce, to rychtář udělá, on je na ni tuze pyšný, a pan správce udělá zase mnoho kvůli rychtáři. Správcovic slečinka nemůže zapomenout, že byl milovník její od Míly pohaněn, přilívá též žluči, a je všeličeho ještě, milá babičko, co mi naději bere.“ — „Ale vždyť pak tatík Mílův byl na kanceláři, a jak slyším, nesl s sebou hezkých pár zlatých; byla by tedy přece čáka.“ — „Pravda, to jediná naše naděje, když ho vyslechli, že snad přece pomohou; ale stalo se již nejednou, že vyslechli a nepomohli; řekli zkrátka, že to nešlo, a člověk musel být spokojen.“ — „Snad se to Mílovi nestane; a kdyby přece, myslila bych, aby otec jeho ty peníze, co obětuje na úplatky, když by se nepodařilo, sebral, tvůj tatík aby ostatní přidal a Mílu vyplatili dle práva; měli byste po starosti.“ — „Kdyby nebylo kdyby, milá babičko. Za jedno jsou peníze, co starý Míla již nyní dal, ty tam, za druhé nemá můj tatík na hotovosti víc, než co potřebuje do živnosti, a byť měl i Jakuba dost rád a vzít si ho mi dokonce nebránil, přece by mu bylo milejší, aby mu zeť *do* živnosti přinesl, a ne odnesl. A konečně dejme tomu, že by je i chtěl sehnat, Míla je hrdé nатуry, nechce ode mne čehož přijmout, nedopustil by, aby ho můj tatík vyplatil.“ — „On si snad myslí: ‚Dostaneš-li velikého věna, bude ti, muži, poroučet žena,‘ a tomu se každý hrdý muž vyhýbá, milá holka; tu by mu ale povolnost k necti nesloužila. Ostatně nač mluvit o něčem, co snad udělat potřeba nebude, a kdyby byla, stěží se vykonat dá.“ — „Chyba, veliká chyba, že se to stalo s tím Taliánem; já se tomu tenkrátě smála, teď ale nad tím plaču,“

pravila Kristla. „Kdyby toho nebylo, byl by se dostal Míla do dvora, dvě leta byl by tam sloužil a zprostil se vojny. To mne nejvíc trápí, že já vlastně vinna jsem.“

„Bláhová, proč bys vinila se, jako by tuhle ta sedmi-kráska za to mohla, když bychom obě ji chtěly mít, o ni se pohádaly. Tož bych já se musela též vinit, že jsem přivedla mého nebožtíka do podobné nesnáze; byla to skoro podobná případnost jako u tebe. Milá brachu, cožpak člověk, když ho hněv, žehravost, láska aneb jakákoli vášně uchvátí, má tolik kdy, aby se s rozumem radil? Tu chvíli kdyby po něm bylo, nebude dbát. A což je to všecko platno, i ten nejdokonalejší člověk podléhá slabostem.“ — „Babičko, vy jste již lonský rok o svátku pana Proška řekla, že váš nebožtík podobného cos dokázal, zač utrpěl, a nyní jste se zmínila zase; já zapomněla jako na smrt tázat se vás od té doby, povězte mi to nyní. Ujde chvíle, přijdem na jiné myšlénky, a sedí se tu pod tím bezem až mílo,“ prosila Kristla. — „Třebas,“ řekla babička; „ty, Barunko, jdi a dej mi pozor po těch dětech, ať mi to nejde k vodě!“ Barunka odešla a babička začala: „Byla jsem děvčice vyrostlá již, když začala Marie Terezie s Prusem vojnu. O něco se nepohodli.* Císař Josef s vojskem přitáhl k Jaroměři a Prus položil se u hranic. V celém okolí bylo vojsko rozloženo i po vesnicích. V naší živnosti měli jsme několik sprostých vojáků a jednoho důstojníka. Byl to člověk lehké mysli, z těch, jimž se zdá, že hned každé děvče do svých tenat vpletou jako pavouk muchu. Já ho zkrátka odbyla, ale on si z mých slov ničeho nedělal, strásl je se sebe jako rosu. Když řeč nic neprosněla, zařídila jsem si všechny pochodky tak, abych se s ním nikdež potkat nemusela samotná. To víš jak to je, že musí děvče kolikrát za den běžet tu na pole, tu na trávu, že odejdou domácí a nechají ji samotnou,

* Spor o dědictví bavorské 1777.

zkrátka, že není zvyk ani potřeba, aby kdo děvčata hlídal, že se musí hlídat samy, a tu naskytne se příležitosti dost pro svůdného člověka k pronásledování. Ale Pánbůh mne chránil. Na trávu chodívala jsem časninko zrána, když ještě všecko spalo. Já od mladosti časně ráno vstávala, matka mi vždy říkala: ‚Kdo časně vstává, tomu Pánbůh dává.‘ Měla pravdu, kdybych ani jiný užitek z toho byla neměla, tedy radost. Když jsem vešla zrána do sadu nebo do pole a viděla travičku pěkně zelenou, porosenou, srdce se mi na ni smálo. Každé kvítečko stálo jako panna, s pozdviženou hlavičkou, s vyspalýma očkami. Všude čpěla vůně, z každého lístečku, z každé travičky. Ptáčekové, chudinci malí, nade mnou se vznášeli, zpěvem Pánaboha chválíce; jinak všude svaté ticho. Když pak začalo slunce za horami vycházet, bývalo mi vždy, jak bych v kostele stála, zpívala jsem si a práce mi šla od ruky jak by hrál. Jednou tedy zrána kosím, bylo to v sadu, tu slyším za sebou ‚Pomáhej Pánbůh, Madlenko!‘ Ohlídnu se, chci říci ‚Dejž to Pánbůh!‘, ale nemohla jsem leknutím promluvit, srp mi vypadl z ruky.“ — „Byl to ten důstojník, ne?“ vskočila jí do řeči Kristla. — „Počkej jen, pomalu,“ pokračovala babička; „nebyl to důstojník, sice bych byla srp nepustila. To bylo radostné leknutí. Jiří stál přede mnou! Musím ti říci, že jsem ho tři léta neviděla. To víš, že byl Jiřík syn naší susedky Novotné, té samé, co se mnou byla, když jsme s císařem Josefem mluvily?“ — „Ano, to vím; také jste nám povídala, že místo kněze z něho se stal tkadlec.“ — „No ano, to byl jeho strýc vinen; hochovi šlo učení jak by hrál, kdykoliv tatík pro něho do Rychnova jel, vždy slyšel jen chválu o něm. V neděli, když byl doma na vakačích, čítal místo mého tatíka, který byl přece výborný čtenář, sousedům z bible, a tak mu to šlo, že jsme s radostí poslouchali; Novotná říkávala: ‚Jako bych toho hochá

už viděla kázat.' My se všickni k němu chovali, jako by již vysvěcen byl, kde která co dobrého dělala, poslala mu, a jestli se omlouvala Novotná: ‚Ale bože, co my vám zase dáme,‘ říkaly: ‚Až bude Jiřík panem páterem, dá nám požehnání.‘ My spolu rostli, co jeden to druhý, ale když přišel o druhých, třetích vakacích, neměla jsem už k němu té smělosti, styděla jsem se ho, a když mnohdy za mnou přišel do sadu a mermomocí mi pomohl trávu nést, dělala jsem si z toho hřích, že mu v tom povoluju, opakovala jsem mu, že se to pro pana pátera nesluší, ale on se mi smál; to prý ještě kolik košů vody uteče, než on kázat bude! Bývá tak, že lidé míní, a Pánbůh mění. Najednou, když byl na třetích vakacích, přišlo vzkázání z Kladska od strýce Jiříkova, aby tam k němu přišel. Byl ten strýc tkadlec, tkal krásné činované věci; tím si vydělal hezkých pár zlatých, a že neměl žádných dětí, vzpomněl si na Jiříka. Kmotra nechtěla ho poslat, ale tatík sám jí domlouval, aby ho nechala jít, že to může být k jeho štěstí a bratr otcův že má přece jakési právo k němu. Šel; kmotra a můj tatík ho provázeli, jdouce spolu do Vamberic na pouť. Oni přišli zpátky, Jiřík tam zůstal. Stýskalo se po něm všem, mně ale a kmotře nejvíc, jenže ona o tom mluvila a já se nikomu nepochlubila. Strýc slíbil, že se bude o něho starat jako o svého. Kmotra myslila tedy, že chodí v Kladsku do škol; těšila se již, že dostane co nevidět první posvěcení, a medle — Jiří za rok přišel domů se podívat co vyučený tkadlec! Kmotra plakala až hrůza, ale co dělat, Jiří ji prosil a přiznal se, že neměl pražádnou chuť na kněžství jít, ačkoliv by byl rád dále studýroval. Ale strýc že mu to vymluvil, že mu představil, jak dlouho by se musel nuzovat a potloukat po školách, po úřadech, nežli by došel kousku chleba, domlouval mu, aby se chopil řemesla, to že ho uživí záhy, řemeslo že je zlaté dno, a tím lepší pro něho, když

i jinak je cvičen. Zkrátka, Jiří dal si říci, učil se tkalcovství, a že se všeho s celou chutí uchopil, prospíval i v řemesle. Strýc mu dal v roce za vyučenou; pak poslal ho do světa na zkušenou, a sice nejprve do města Berlína k svému známému, kde se měl ještě dotvrdit. Jiří ale stávil se dříve ještě v Čechách u nás. Tenkrát mi přinesl tuten růženec z Vamberk. To řkouc vytáhla babička ze záňadří k lokočový růženec, který nikdy neodložila, chvílku se na něj s pohnutím dívala, pak zas políbíc ho, schovala a pokračovala dále: „Můj otec neměl Jiřímu za zlé, že se dal na řemeslo, dom louval Novotné, aby si z toho nic nedělala, že ji naděje zmehla. „Kdo ví, k čemu to dobré,“ povídá; „nechte ho, jak si udělal, tak bude mít. Třebas cucky přepřádal, jen když svému dílu bude rozumět a zůstane poctivým, hodným člověkem, pak zaslouží takovou čest jako kterýkoli pán.“ Jiří byl rád, že se kmotr na něho nehněval, neboť ho měl co vlastního otce. I Novotná si dala říci — jakpak by nedala, vždyť to bylo její dítě, které milovala, nemohla tedy chtít, aby se cítilo nešťastné ve svém stavu. Pobył u nás Jiří několik dní, pak odešel do světa a tři léta jsme ho neviděli a hrubě ani o něm neslyšeli, až se to ráno přede mnou vyskytl. Můžeš si myslit, jakou radost jsem měla. Hned jsem ho poznala, ačkoliv se velice změnil; vysoký byl neobyčejně, přitom tak pěkně urostlý, že by těžko bylo rovně mu pohledat. Sehnul se ke mně, vzal za ruku a povídá, proč jsem se ho tak lekla. „Jak se neleknout,“ řku, „vždyť jsi se tu octnul, jak bys s oblak spadl. Odkud jsi přišel a kdy?“ — „Jdu přímo z Kladska, strýc se bojí, poněvadž všude tam verbujou, aby mne někde nesebrali verbíři; poslal mne, sotva jsem se ze zkušené vrátil, do Čech a myslí, zde že se snáze skryju. Protloukl jsem se šťastně přes hory, a tu jsem.“ — „Ale pro pánaboha,“ povídám mu, „jen aby tě tu nesebrali; co říká máma?“ — „Já ji ještě neviděl. Ve dvě

hodiny s půlnoci jsem dorazil na místo. Nechtěl jsem mámu budit. Lehneš si na trávu pod Madlenino okno, ona je raná, počkáš, až vstane, pak půjdeš, myslil jsem a lehl si na zelenou peřinu. Opravdu o tobě se darmo neříká ve vsi: Než skřivan zpívat začne, Madlena nese trávu domů. Sotva svítá, a ty už kosíš. Já tě viděl u studně mýt, česat se, a sotva že jsem zdržet se mohl, abych k tobě nepřiskočil; když jsi se ale modlila, nechtěl jsem tě vytrhovat. Ale teď mi pověz, jestli mne máš ještě ráda?‘ Takovou řeč vedl; jak jsem měla jinak říci, nežli že mám, vždyť pak jsme se měli rádi od mladosti a jaktěživa mi na jiného myšlenka nepřišla. Trochu jsme povídali, pak vklouzl Jiří do chalupy k mámě, já zase šla povědít tátovi, že přišel. Tatík byl moudrý člověk, jemu se nelíbilo, že Jiří přišel v takovou nebezpečnou dobu. ‚Nevím,‘ povídal, ‚jestli zde ujde bílému kabátu; co možného bude, uděláme, abychom ho uklidili; jen žádnému neříkejte, že je tu.‘ Novotná, ačkoliv měla velikou radost, měla přitom přece hrozný strach, neboť byl Jiří k rekrutýrce vypsán, a jen tím ušel, že nevěděl nikdo, kde je. Tři dni seděl ukrytý na hůře v seně. Přes den byla u něho máma, navečer vklouzla jsem i já k němu a vespolek jsme si potom o všeličem povídali. Měla jsem takový strach o něho, že jsem chodila celé dni jako zmámená ovce a zapomněla důstojníku se vyhýbat, takže jsem mu několikrát přišla do rány. On myslel snad, že se chci dobrít, začal hned zpívat starou notou; nechala jsem ho mluvit, ani jsem mu nepřišla tak zhruba jako kdy jindy, protože jsem se bála o Jiříka. Jak povídám, Jiří byl ukryt; mimo mne, jeho mámu a mé rodiče nevěděl nikdo o něm; třetí večer jdu z chalupy, trochu jsem se u Jiříka déle zdržela, bylo už ticho všude a hodně tma, tu mi vběhne do cesty důstojník. Vyčíhal mne, že chodím večer ke kmotře, a tu si u sadu na mne počkal. Co dělat? Mohla

jsem jen křiknout, ale Jiří na hůře každé hlasité slovo byl by zaslechl a svolat ho jsem se bála. Spolehla jsem se na svoji sílu, a když si nedal důstojník říci po dobrém, pustili jsme se spolu na pěst. Nesměj se, holka, nesměj, nekoukej na mne, jaká nyní jsem; bylať jsem ovšem nevelká, ale sporá, ruce moje, zvyklé na těžkou práci, byly tvrdé. Byla bych mu dobře odolala, kdyby byl ve vzteku nezačínal na mne lát a hřešit. Tím se prozradil, a najednou jako hromová rána octl se mezi námi Jiří, popadna ho za chřtán. Slyšel hřešení, vykoukl z vikýře, v polotmě mne poznal a také hned vikýřem dolů skočil, div to věru, že hlavu nesrazil. Ale což on pomyslí nač, nedbal, kdyby pod ním i hranice byla hořela. — ‚Je to způsob, s poctivým děvčetem se tu v noci prát, pane?‘ křičel Jiří. Já ho chlácholila, prosila, aby pomyslí, v čem je, ale on držel pána jako v kleštích, zlostí se třesa. Přece si ale dal říci. ‚V jiné chvíli a na jiném místě bychom si něco jiného pověděli, ale není zde k tomu čas, tedy slyšte a pamatujte. To děvče je mojí nevěstou; nebude-li mít budoucně před vámi pokoj, promluvíme spolu jinak. Nyní jděte!‘ Poté přehodil pána přes vrátka jako hniličku; mne pak vzal okolo krku a povídá: ‚Madlenko, pamatuj na mne, pozdravuj mámu a buďte tu zdrávi, musím tu chvíli pryč, sice mne chytí. Nebojte se o mne, já znám každou stezku a jistě se protluču do Kladska, kde se přece nějak ukryju. Prosím tě, přijď do Vamberčic na pouť, tam se shledáme!‘ Než jsem se vzpamatovat mohla, byl ten tam. Já běžím hned k Novotné povědít, co se stalo; jdeme k našim, všichni jsme byli jako beze smyslu. Každého šumotu jsme se lekali. Důstojník rozeslal vojáky na všechny cesty, nepoznaje Jiřího myslil, že je přespolní a že ho někde natrefí, ten ale jim šťastně uklouzl. Vyhýbala jsem se pánovi, jak jsem jen mohla, on ale nemoha se jinak pomstít, ostouzel mne po vsi, jako bych špatné

děvče byla. Znali mne všickni, nepodařilo se mu. Na štěstí přišel rozkaz, aby se vojsko hnulo zpět, Prus vtrhl přes hranice. Ono z celé té vojny nic nebylo, sedláci říkali jí ‚koláčová‘, protože prý vojáci, když snědli po vesnicích koláče, domů se vrátili.“

„A jak se dělo s Jiřím?“ ptala se Kristla s napnutostí poslouchajíc. — „Nevěděli jsme o něm ničehož až do jara, poněvadž s těmi nepokoji nikdo nepřečázel. Byli jsme jako na trní. Přišlo jaro — a ještě nic; vydala jsem se na pouť, jak jsem byla Jiříkovi slíbila. Šlo více známých a naši mne jim dali na starost. Vůdce náš byl kolikráte v Kladsku, a tatík mu nařídil, aby mne tam dovedl, on tam znal každý kout. ‚Stavíme se u paní Lidušky, abychom se trochu spořádali,‘ řekl vůdce, když jsme přišli do města. Vešli jsme do malé hospody na předměstí. K paní Lidušce zacházeli všickni, kteří z Čech přišli; ona byla z naší krajiny. Tenkrát se ještě v Kladsku mluvilo všude česky, než to bývá tak, že se lidé rodilí z jedné krajiny rádi hledají. Paní Liduška nás s velikou radostí přivítala, museli jsme do její sedničky. ‚Jen se posaďte, já tu jsem hned, jen trochu vinné polívky vám přinesu,‘ pravila ochotně a ztratila se ze dveří. Já měla srdce jako v kleštích, byla to radost, že se s Jiřím shledám, i strach, že se mu snad cos přihodilo zatím, co jsme o něm neslyšeli. Tu najednou zaslechnem venku známý hlas pozdravovat paní Lidušku a ji zase volat: ‚Jen dále, pane Jiříku, jsou tam poutníci z Čech!‘ Dvěře se rychle otevřely a v nich se ukázal Jiří, avšak zhlídnouc ho, zůstala jsem jako hromem omráčená. Byl ve vojenském šatu. Mně se dělaly mžitky! Jiří mně podal ruku, vzal do náručí a skoro s pláčem povídal: ‚Vidiš, Madlenko, já jsem nešťastný člověk; sotvaže jsem uchopil se řemesla a strásl se sebe, co se mi nelíbilo, již mám zase nové jho na krku. Z deště jsem utekl a dostal se pod okap. Kdybych v Če-

chách byl, alespoň bych sloužil svému císaři pánu, a zde sloužit musím cizému.' — ‚Proboha tě prosím, cos to dovedl, že tě vzali?‘ povídám mu. — ‚Inu milá, mladost nerozum. Nevěřil jsem zkušenému strejci, když jsem od vás utekl, všude se mi stýskalo, všecko bylo mi proti mysli. Šel jsem jednou v neděli s několika kamarády do hospody, nedbaje na žádné domluvy. Pili jsme, až jsme se opili, tu přijdou do hospody verbíři.' — ‚Ti lotři,‘ vskočila mu do řeči paní Liduška, která právě polivku přinesla; ‚kdyby pan Jiřík byl u mne býval, nebylo by se mu nic stalo; já ty jejich klamy mamy netrpím u mne; však pan strýc jinám nejde než k Lidušce. Inu, člověk má svědomí, ten mladý lid — inu co je dělat, když to nemá rozumu. Už si z toho nic nedělejte, pane Jiříku, jste čistý hoch, náš král má rád velké vojáky, nenechá vás dlouho bez hůlky.' — ‚Ať je to již jak chce,‘ začal Jiří, ‚co se stalo, stalo se. My nebyli svoji, verbíři nás obalamutili, a když jsem vystřízlivěl, byli jsme já a Lehotský, můj nejmilejší kamarád, vojáky. Myslil jsem, že si hlavu strhnu, ale co dělat. Strýc také naříkal dost; konečně přemýšlel, jak by se alespoň celá ta věc zlepšit dala, když ne napravit. Šel k generálovi a to uprosil, že jsem zůstal zde, že se co nejdřív kaprálem stanu a — no, to si povíme ještě. Jen mi teď nedělej těžké srdce, jsem rád, že tě vidím.' Museli jsme se potěšit, jakkoli se dalo. Později dovedl mne Jiří k strýcovi, který nás rád viděl. Večer přišel také jeho kamarád Lehotský, hodný to člověk. Však si zůstali s Jiřím věrni až do smrti. Jsou už oba na věčnosti, a já tu ještě jsem.“

„Vy jste se už domů nevrátila, babičko, vidíte, dědeček si vás vzal?“ vytrhla Barunka, která se byla dávno již vrátila, babičku ze zamyšlení, do něhož padla při vzpomínce na ony blaženě strávené chvíle při tomto shledání. — „Inu ovšem, nechtěl jinak dát. Dovolení k ženě-

ní, to bylo to, co mu ještě strýc vymohl. Čekali jen, až přijdem na pouť. Jiří na noc odešel, já zůstala noclehem u strýce. Byl to dobrý staroušek, Pánbůh mu dej nebe. Druhý den časně ráno Jiří přiběhl a dlouho se strýcem se o něco radili. Pak přišel ke mně a povídá: ‚Madlenko, řekni mi upřímně, na dobré svědomí, máš mne tak ráda, abys se mnou i zlé snášela, otce i matku opustila?‘ Já řku, že mám. ‚Když ano, tedy zůstaň zde a buď mojí ženou,‘ povídá a uchopí mne za hlavu a líbá. Nikdy mne nelíbal, není ten zvyk mezi námi, ale to samou radostí nevěděl chudák ani, co dělá. ‚Ale co řekne máma, co řeknou naši?‘ povídám a srdce se mi třáslo radostí a teskností. — ‚Co by říkali, vždyť nás mají rádi, vždyť nebudou chtít, abych se usoužil.‘ — ‚Ale můj bože, Jiříku, přece nám musí dát rodiče požehnání.‘ — Jiří neříkal na to nic, ale strýc přistoupil k nám, poslal Jiříka ven a povídá: ‚Madleno, tys nábožná děvčice, líbíš se mi, vidím, že bude Jiří šťasten a že ne darmo po tobě si naříkal. Já bych mu bránil, kdyby to byl jiný člověk, ale on má svoji hlavu. Kdyby mne nebylo, byl by si zoufal, když ho odvedli, já trefil ho potěšit, a sice tím, že jsem mu vymohl dovolení k ženění. Nemohu zůstat ve lži. Do Čech nesmí; a kdybys ty zase domů šla, kdožví zdali by tě vaši nepřemlouvali. Až budete svoji, pak pojedem spolu do Olešnice a rodiče ti požehnání neodeprou. Poutníkům dáme s sebou list. Pozejtří budete mít oddavky ve vojenské kapli, já budu zastávat místo vašich rodičů a беру si to zodpovídání na svědomí. Madlenko, podívej se na mne, mám hlavu jak sníh, myslíš, že bych něco udělal, z čeho bych nemohl před Bohem odpovídat?‘ Tak mi řekl strýc a slze mu tekly po tvářích. Svolila jsem ke všemu. Jiří div se nezbláznil radostí. Neměla jsem více šatstva, než co jsem měla na těle. Jiří mi hned koupil sukni, kabátek a granáty na krk k oddavkám, ostatní mi zaopatřil strýc. Jsou

to ty samé granáty, co mám, mezulánka naháčové barvy a oblakové barvy kabátek. Poutníci odešli, strýc jim dal s sebou list, že tam několik dní zůstanu a s ním přijedu, více nepsal nic. ‚Lepší bude, když si to povíme,‘ mínil. Třetí den ráno jsme měli oddavky, vojenský kněz nás oddával. Paní Liduška byla starosvata, Lehotský byl mládkem, jeho sestra družice, strýc a ještě jeden měšťan svědky, ostatně tam nebyl nikdo. Paní Liduška nám vystrojila snídání, a tak jsme ten den v bázni boží a v radosti strávili, vzpomínajíce jen na naše domů. Paní Liduška škádlila Jiříka u stolu, ustavičně mu říkala: ‚Vy, vy, pane ženichu, ani vás nepoznávám, to není ten zamračený pan Jiřík; ale není divu, že vám tvář září!‘ Mluvilo se sem tam, jak to už bývá. Jiří chtěl hned, abych u něho zůstávala, strýc tomu ale nedopustil, až se prý vrátíme z Čech a z vamberžické pouti. Za několik dní jsme jeli do Olešnice, já a strýc. To divení, že jsem ženou, a matčin pláč, že je Jiří vojákem, nemohu vám popsat. Moje máma lomila rukama a ustavičně naříkala, že ji chci opustit, do ciziny jít za vojákem, až mi přitom vlasy vstávaly. Tatík ale vždy rozumný a moudrý rozhodl. ‚Teď konec,‘ prál; ‚jak si ustlali, tak budou spát. Mají se rádi, ať spolu zkoušejí; ty, mámo, víš, žes pro mne opustila také otce i matku, a to je určení každého děvčete. Kdo za to, že Jiříka potrefila ta nehoda. Ostatně tam není služba dlouhá, až si tu robotu odbude, může přijít sem. A vy, kmotra, upokojte se, Jiřík je moudrý hoch a stýskat se mu nebude, o to se už postaral. Ty, Madlo, neplač, Pánbůh ti dej štěstí, a s kým jsi šla k oltáři, s tím abys šla do hrobu.‘ Těmi slovy dal mi tatík požehnání a slze ho polily. Mámy také plakaly. Moje máma, jakživa o vše starostlivá, měla hlavu plnou. ‚To je rozum od tebe,‘ kárala mne, ‚nemá tam kouska peřin, ani náradí, ani šat, a vdá se. Co jsem na své nohy vstala, jsem ne-

viděla takový obrácený svět.' Dostala jsem pořádné vybytí, a když jsem měla všecko v pořádku, vrátila jsem se k Jiříkovi a neopustila ho až do smrti. Ta nešťastná vojna, kdyby té nebylo, mohl tu být ještě. Vidíš, že vím, milá holka, co je radost i co je žalost, že vím, co je mladost i nerozum,' dokončila babička, položíc s mírným usmáním suchou ruku na Kristlino kulaté rámě.

„Mnoho jste zkusila, babičko, ale byla jste přece šťastna, dostala jste to, co srdce žádalo. Kdybych věděla, že budu i já po všem trápení šťastna, ráda bych je snášela, a byť musela i na Mílu čtrnácte let čekat,' pravila Kristla. — „Budoucnost má Bůh v ruce. Co bude, to bude, tomu se, holka, nevyhneš a nejlíp, když se odevzdáš pevnou důvěrou do vůle boží!‘ — „Jakpak jinak; ale člověk se nemůže mnohdy vzpamatovat, a jestli mi Jakuba odvedou, budu naříkat. S ním odejde všechna radost, s ním moje jediná podpora ztracena.“ — „Jak to mluvíš, Kristlo, nemáš-li otce?‘ — „Mám otce hodného, Pánbůh mi ho zachovej, ale je přece již starý, broukavý. Již letos ustavičně chtěl, abych šla za muže, by ho měl kdo zastat; což budu dělat, až jestli Jakuba odvedou? A já si přece jiného nevezmu, a kdyby se všickni na hlavu postavili, pracovat budu do úpadu, aby neměl tatík co broukat, a když to nepůjde — nepůjde, vdávat se nebudu. Ach babičko, vy ani nevěříte, jaké já mám trápení v té hospodě! Nemysletež na práci, bože zachraň, z té já si málo dělám, ale to, co musím mnohdy přeslechnout, to mne mrzí.“ — „A od toho si nemůžeš pomoci?‘ — „Prosím vás, jak? Kolikrát jsem řekla otcovi: ‚Vidíte, tatíku, tak a tak to je, netrpte takových hostů,‘ ale on nerad komu co řekne, nerad by si hosty zradil, a tu mně vždy říká: ‚Prosím tě, holka, řekni co chceš, jen nebuď hrubá, ať se hosté nezradí, víš, že je to naše živnost.‘ Nemám být hrubá a nevlídná; jsem-li přívětivá, stanu se zase v lecjaké hubě

ohryzkiem; veselá, zpěvavá, jak jsem vždy byla, sotva budu, co si tedy počnu? Kdyby to byli jen nějakí darmotlachové, já bych je brzy sklidila, ale pan správce a písař ze zámku, to jsou hořcí hosté, těch mám plný žaludek. Já se vám to stydím říci, jak mne ten starý kozel pronásleduje, a jako by mi to někdo šeptal, že on si dá záležet, aby dostal Mílu s krku, protože ví, to že je můj obránc, že se bojí, aby se mu nestalo to co Taliánovi. Dělá, jak by chtěl rychtářovi udělat vděk, ba zase za dceru mstí se, vždy ale filuta myslí na sebe. Tatík se ho bojí a máma chudák, to víte, jako by již na světě nebyla, víc leží než chodí, té nemohu s takovou věcí přijít. Kdybych vdaná byla, všechno by to bylo jinačí; když se mi někdo nelíbil, řekla jsem jen Mílovi, a jestli ho nemohl vystrnadit, pozoroval ho, že se netroufal ten člověk hrubě na mne kouknout. Ach babičko, kdybych já vám to mohla vypovědít, jak on mne má rád, a já jeho, ale to se nedá,“ a děvče podeprouc lokte o kolena, vložila tvář do dlaní a zamlčela se.

V tom samém okamžení vstoupil tiše, nepozorován Míla do zahrádky. Jeho krásná tvář byla bolestí rozryta, jasné oči zkaleny; tmavokaštanové kučery, okolo čela se točící, byly ustříhány, místo furiantské vydrovky měl na hlavě vojenskou čepici, na ní struček jedličí. Barunka se Míly lekla, babičce sklesly ruce do klínu, tvář jí zbledla a tiše zašeptala: „Potěš tě Pánbůh, hochu!“ Když ale Kristla hlavu pozdvihla a Míla ruku jí podáváje skoro bezzvučným hlasem řekl: „Jsem voják, za tři dni musím do Hradce!“ padla mu bez smyslu do náručí.